

Přemýšlej, Evo, jak se k němu dostaneš? Rozhlédnu se po pokoji a snažím se najít nějakou nápovědu. Jediné, co vidím, jsou sportovní trofeje a plakáty jeho oblíbeného fotbalového týmu Orbit Warriors. Než se nakazil, snil o tom, že za ně bude hrát. A měl šanci. Sporty byly jeho způsob, jak udělat mámu pyšnou. Mám to! Ceremoniál je poslední věc, kvůli které chce, aby na něho byla hrdá. Mám se pokusit ji přesvědčit, aby to nepodstupoval? Jenže teď se k ní ani nedostanu. Její doprovod mi neustále opakuje, že nepřijímá návštěvy. *To není schůzka, já jsem její dcera*, chce se mi zakřičet. Ale k ničemu by to nebylo, její tým je tvrdší než sklo, pod kterým je tohle město uvězněné.

„Máma toho bude litovat, Wille.“

Cukne sebou. „Ne, nebude.“

„Mohla by.“

Jsou to poslední hodiny jeho života. Měla by tu být s ním. Vetřu si do dlaní dezinfekci.

„Pamatuješ, co nám táta vyprávěl o Zemi?“ zeptám se.

„Táta byl šílený.“

„Ale co když ne?“ namítnu a mávnu na jeho šaty a pak ven k Aureole. „Co když je *tohle* šílené? Na Zemi bys mohl žít nový život, Wille. Slunce je tam jasnější, rostou tam skutečné stromy. Země má lepší kyslík, půdu, pořádné jídlo, modré nebe a lidé jsou –“

„Ignoranti!“ přeruší mě. „Nejsou jako my. Co je to s tebou a tou tvou posedlostí Zemí? Je zrušena, neobyvatelná.“

„Nemyslím si, že vše, co nám o Zemi řekli, je pravda,“ odpovím.

„Dnes večer nemám na ty tvoje dětinské konspirační teorie čas.“ pronese.

„Země je obyvatelná. Odkud asi tak myslíš, že získáváme sadbu?“

„Není obyvatelná pro Martany,“ začne zvyšovat hlas.

„Samozřejmě že je, ničím se od Pozemšťanů nelišíme.“

„Ale ano!“

„Nic o Zemi nevíš,“ zvýším hlas, „protože věříš lžím, které nám na Marsu říkají.“

„A ty nevíš nic o Marsu,“ vykřikne, „protože jsi neskutečně posedlá Zemí!“

Zmírním tón. „Já vím, že se nemusíš obětovat, Wille.“

„Musím. Vláda ví, co je pro kolonii nejlepší.“

„Co to s tebou je? Proč chceš tak moc umřít?“

„Vypadni z mého pokoje!“

„Proč vždycky uděláš všechno, co řekne máti?“

„Nebudu obětován, protože to řekla máma. Je to pro mě pocta. Kdysi byla i pro tebe. Měla bys být za mou oběť vděčná. Obětovat neproduktivní je jediný způsob, jak tady nahoře přežít. Nejsem sobec a od tebe se hergot očekává, že budeš s mým rozhodnutím souhlasit!“

„Ode mě se očekává?“ Mám sto chutí vrhnout se na něj, ale nechci, aby tohle bylo to poslední, co po nás jeden druhému zůstane. „Wille, já nechci, abys umřel.“

„I kdybych chtěl utéct na Zemi,“ pronese jemnějším hlasem, „na loď se nedostanu. Dostal jsem obětní příkaz.“

„Někdy se lidem podaří dostat se dovnitř, pokud je osoba z hraniční kontroly pracovně uvědomělá.“

Zakroučí hlavou. „Ty to pořád nechápeš, že ne? Podívej se na mě,“ odmlčí se, „jsem nemocný, Evo, a to hodně. Stejně umřu.“

Pevně zatnu zuby. Tohle není možné. Kdybych mohla, dala bych za něj svůj život. Všimnu si balíčku s práškem v šuplíku ve stole.